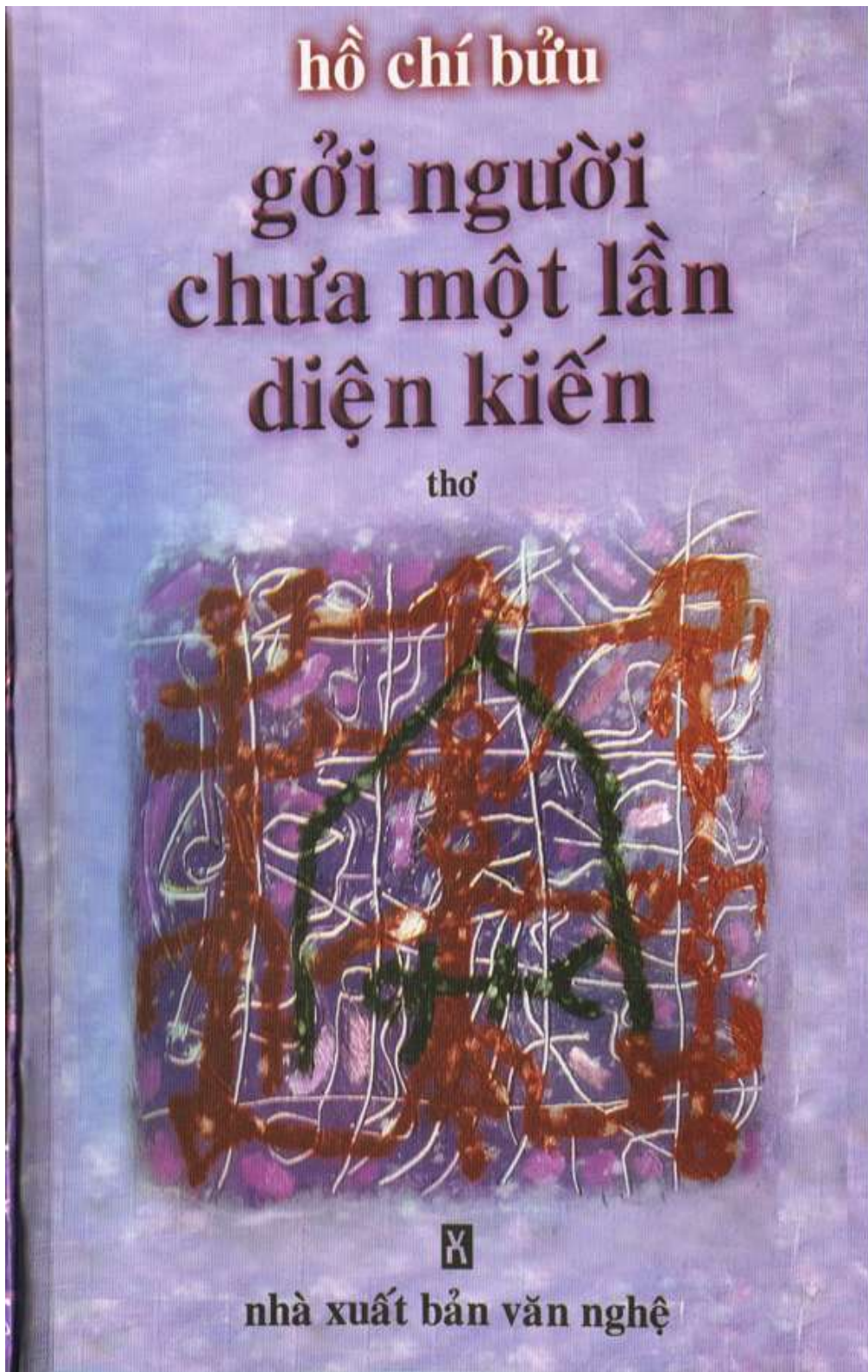

*Giới thiệu chùm thơ trích trong tập thơ GỎI NGƯỜI CHƯA MỘT LẦN
DIỆN KIẾN của Hồ Chí Bửu – NXB/VN – Phát hành tháng 6/2009.

Khai Ngôn 2009

trước hết ta xin cảm ơn đất nước
chứa chấp một thằng tẻ lậu như ta
kể tiếp ngàn lần cảm ơn cha mẹ
sinh ra một thằng tà đạo yêu ma

kể đến trăm lần cảm ơn bà vợ
vốn đã hết lòng chăm sóc cho ta
cảm ơn nữa mấy thằng con bất hiếu
cũng một phường ương dở như cha

cảm ơn nữa - mấy thằng bạn quý
nhậu bàn này cà khịa bàn kia
xin cảm ơn mấy thằng nghĩa khí
vẫn là câu sống ở chết địa

cảm ơn quá cái trò lừa lọc
tay ôm hôn tay móc túi quần
lại cảm ơn bọn bụng cười miệng khóc
dạ thưa trước mặt chửi vật sau lưng

ta trật búa- nhưng còn khá sạch
không húng không tung - một ngựa một mình
ta chỉ có con đường độc đạo
mà đường nào rồi cũng đến vô minh..

Có Thê và Không Thê..

Ta không thê. Tưởng chừng như có thê
Yêu em nhiều. Hơn những kẻ thê gian
Ta có thê. Tưởng chừng như không thê
Yêu thình không. Yêu từ tốn. Muộn màng !

Em, em hỡi. Mưa ở đâu cũng lạnh
Một chút trắng cho bạc xé mái đầu
Ta làm lủi. Nhốt mình vào cô quạnh
Cuộc chơi hờ. Buổi tiệc chẳng bao lâu !

Tình bất tử. Có chiếu chẵn chứng giám
Ta một lần. Ngây ngất đến thiên thu
Em ngộ nguậy trong vũng lầy nhàm chán
Tìm đê mê. Thảng thốt. Đến mịt mù !

Ta bất chấp những chiến hào. Chiến hữu
Lần đi nào cũng ví tựa Kinh Kha
Lẫm liệt. Uy nghi. Hay cuối cùng bị dụ
Sans famille. Cứ hiểu kẻ không nhà !

Ta rút cuộc đưa lưng cho họ đấm
Nhằm nhò chi. Cái nhãn hiệu cầu toà
Những danh xưng thường làm người lú lẫn
-Nó thấp lùn. Tao mới cao to !

Nói tóm lại. Đời-hải-hồ-sương-gió
Trống kêu to. Nhưng ruột chẳng có gì
Ta cứ khoái mấy bà già lọ mọ
Họ yêu mình mà chẳng hỏi mần chi...

Nhâm Nữa...

Em dụ khị bảo ta là sư tử

Còn em chỉ là một chú dê non

Ôi sư tử đã đến giờ tự tử

Mày sắp chết rồi trong tay chú dê con

Bạn Về Am Cũ Thăm Ta

tặng Sachilê

Trời đất ! Nhà người ở đâu lù lù tới ?
mấy chục năm rồi không thấy mặt nhau
dè đâu người cũng dính vòng danh lợi
cõi phù phư mấy đợt lao đao

thì thôi - phủi chân ngồi xuống chiếu
làm với nhau xị một xị hai
ở đây không có hoan hô hay đả đảo
không có gì bi chỉ rất chuyện hài

tìm rách mắt không có em dài tóc
cứ tưởng như ta gồi mỗi chân chùn
đừng hỏi tại sao đầu ta trọc lóc
cuộc hành hương đời lợt xuống mê cung

hơn sáu mươi rồi không biết già chưa
sao vẫn thèm bia - vẫn mê con gái
sao vẫn cứ ham nổi đau cuồng dại
tự hành hạ mình chẳng biết trách ai ?

ta nhìn nhau - tức cười tên tiêu tốt
sao người cười nhẹ hều vậy lục lãng ?
nhớ hồi đó hai thằng học chung một lớp
người khoái con Vân - ta kết em Hằng

cạn ly đi - người về từ xứ tuyết !
Canada - lạnh lắm - biết rồi !
người bạn già đã bao năm biên biệt
say hết đêm này - kể chuyện nổi trôi

người hỏi ta còn làm thơ không hả ?
chẳng làm thơ thì ta biết làm gì !
ta âm ức nên thơ toàn dung tục
người lỡ nghe rồi xin đừng hỏi mần chi !

ta cắt am - cạo đầu mà ăn mặn
làm Lỗ Trí Thâm lây lất qua ngày

tu cái gì mà cái đầu cứng ngắt
tuần bảy ngày - bữa xỉn bữa say..

Đơn Giản

tật ta mê gái bầm sinh

em thương thì chịu – làm mình mảy chi ?

vốn em đã biết ta lý

nếu không yêu được – ta đi nhậu hoài..

Tới Bây Giờ Mới Nói...

bà xả bảo ta là một trong những ông già
chưa chịu chết
sống quây linh tinh và ca tụng đàn bà
trời ạ, làm sao cưỡng lại trái tim ham muốn
vẽ mỹ miều rực lửa của loài hoa

lũ con bảo ta là một trong những ông già
không chịu chết
nhậu banh ta lông và làm việc chẳng ra tiền
ta điếm mặt từng thằng : tụi mày nữa rồi cũng giống hệt
chẳng có tiền nhưng ta muốn làm tiên

bạn bè bảo ta là một trong những ông già
chưa chịu chết
sống giang hồ và phiêu bạt như mây
ta thế đó - với tình thì ngờ nghệch
còn với đời thì tỉnh cũng như say

mấy em nhỏ bảo ta là ông già chưa chịu chết
mạnh vô cùng – hơn những gã đang say
ta thế đó - với nàng thì ngờ nghệch
mà với tiền thì chơi đến trắng tay

sá gì đâu một cuộc đời ô trược
mai một rồi cũng về với cỏ cây
ta đâu phải thánh hiền mà sống đời mực thước
giống như thơ ta bay bổng theo mây

ta đã sống trọn nửa đời trong sạch
ta nuôi ta bằng lao động chính mình
vốn chữ nghĩa ta nhiều như sông rạch
bán từ từ - giữ lại nổi nhục, vinh...

Ngạo Mạn

Em đọc thơ - bảo thơ ta ngạo mạn
ừ, một chút thôi - chỉ một chút thôi
ta nghiêng rãng thơ tuôn ra lai láng
nhìn xa đi – thơ ướt một góc đời

là thể đó – thơ ta luôn có ớt
một chút tiêu pha trộn một chút gừng
ớt thì đẹp tiêu thơm gừng nồng ấm
nhưng ăn nhiều coi chừng nhảy cà tung

em lại bảo thơ ta có nhiều người dị ứng
cũng đúng thôi – thơ hảo hán giang hồ
hào sảng – ngông nghênh - thẳng thừng – tung tung
đọc tới ngày không thấy chữ nam mô

ta xuống núi chẻ chữ thiên đứt nghiêng
rẽ mây đen bước nhẹ xuống trần
không thấy gì chỉ thấy toàn lũ kiến
đang tranh giành hai hạt lợi danh

quá chán nản ta đi luôn vô núi
định lên non cao sống với thú cầm
bỗng gặp một nàng áo vàng hoa cúc
thôi trở về làm thơ tiếp, tự ngâm

Còn Mình Em Thôi !

1.

Đâu phải bây giờ anh mới yêu em
Mà đã khoái từ khi mới gặp
Vừa chạm tay đã nghe mình đổ mặt
“Run như run thần tử thấy long nhan
Run như run hơi thở chạm tơ vàng”*
Như Hàn Mạc Tử thấy Mộng Cầm. Bá cháy !
Em bảo thương vì thấy anh khờ dại
Không biết ma lạnh đầu đá với đời
Thương anh vì nghèo rớt mòng tơi
Mà xả láng chơi cho hết bớp
Gã nhà quê giả đò chơi sộp
Xỉn xỉn rồi chẳng biết sợ ai

Có ba thành công lực vậy mà dai
Trong tình yêu anh nhiều phen vỡ nợ
Cũng phạm phu tục tử như ai
Cũng ăn dơ nói phét dài dài
Cũng trần tục như chúng sinh dưới thế
Kể tội ra anh nhiều vô số kể
Mà em thì- hề- xá tội vong nhân
Tự nguyện cho không những lúc anh cần
Cứ ban phước như thiên thần tại thế
Tình cho anh nhiều như sông bể
Em ơi em – anh biết sợ em rồi
Yêu làm gì một cái gã dở hơi
Dốt đặc cán mai mà lên đời thi sĩ..

2.

Nói sỡ thích thì tụi mình nghịch lý
Em khoái Betthoven còn anh kết Viễn Châu
Em mê Thái Thanh còn anh khoái Lê Vũ Cầu
Vậy mà hai đứa thương nhau mới lạ ?
Em uống cóc tai còn anh ghiền trà đá
Em đọc Hemingway còn anh đọc Kim Dung
Anh tuổi Hợi em tuổi Tỵ tương xung
Vậy mà hai đứa chung mừng mới lạ ?
Có lắm lúc anh tưởng em là má
Cạo gió xúc dầu mỗi lúc anh say

Có khi anh tưởng em là chị hai
Quyết liệt bên anh khi nghe người ta nói xấu
Và cuối cùng em là người yêu dấu
Cho anh hôn ở bất cứ chỗ nào...

*Thơ Hàn Mạc Tử

CHƠI TIẾP...

ta bị tiểu đường không uống được bia
bác sĩ bảo chỉ chơi rượu đế
trời đất - chuyện này nghe qua quá dễ
nước mắt quê hương - tới bên quên về

mai một rồi đem xác về quê
chớ đừng đem ra biển làm chi cho lạnh !
ta đã vốn cả đời hiu quạnh
hơn lục thập rồi chết cũng thọ như ai ?

nhưng chừng nào tới chết sẽ hay
giờ còn sống cứ chơi cho lết bánh
ta phải sống để nhìn đời đồng đánh
nhàn cư vi bất thiện đây rồi !

làm chảnh nên mấy chuyện dở hơi
cũng thừa tới thừa lui..thấy chán
muốn chơi trội - muốn cho người ngán
xin lỗi em – em sẽ cho qua !

thấy chuyện người - rồi nhớ chuyện ta
móc ruột ra chơi – nó ăn rồi chê thú
nó nói chí cốt nhưng chộp tiền bỏ túi
nhậu bên này nói xấu bên kia

ta bị tiểu đường không uống được bia
thì rượu đế chơi cho tới bên
ngoài tiểu đường – ta còn bệnh..sến
ai khen ta là híp mắt ra cười

chuyện giang hồ muốn ới tới mặt tươi
chơi bạo cạo đầu đi tu cho rảnh
nhưng lên chùa sư hỏi về đạo hạnh
biết khi gì về sắc sắc không không
xổ ra văn chương một mớ lòng tong
sư chán nản đuổi về - chơi tiếp !

ta tuyên chiến - mỗi ngày hai hiệp
sáng uống bia - chiều rượu đế lai rai

có xả hơi ta vào toilet cho oai
chớ tiểu ngoài đường làm chi cho người ta
nói mình –
có bệnh..

THAY LỜI BẠT

* Trong tuyển tập NGƯỜI ĐỒNG HÀNH QUANH TÔI của Ngô Nguyên Nghiễm (sách dày 1500 trang, chưa xuất bản) quyển 1 gồm 50 nhà thơ, trong đó có nói về Hồ Chí Bửu- Xin trích lại cuộc trò chuyện thú vị giữa Hồ Chí Bửu và Ngô Nguyên Nghiễm :

1/ *Đặc thù của vài tập thơ Hồ Chí Bửu in gần đây, có khuynh hướng rong chơi trên chữ nghĩa, trên thơ. Xin cho biết quan điểm sáng tác.*

-Thơ tôi có được từ những trải nghiệm đau đớn và sung sướng của bản thân.

Năm 2003-2005, trong những năm này, mỗi năm tôi ở chùa một tháng. Từ đó tôi ngộ ra rằng thơ là không, người là không, không cũng là không. Do đó thơ phun trào giống như con người của tôi vậy.

2/*Hồ Chí Bửu là 1 trong những nhà thơ tiêu biểu đang sinh sống tại Tây Ninh, nằm trong nhóm chủ trương tạp chí Động Đất trước 1975. Anh có thể giới thiệu về tạp chí này với khuynh hướng, chủ trương và các bằng hữu đóng vai gánh vác. Thành công lẫn thất bại.*

-Trước 1975, trong thời kỳ chiến tranh, tưởng chừng mọi giá trị điều sụp đổ hướng hồ gì văn nghệ. Động Đất được hình thành, làm diễn đàn bày tỏ lập trường, thái độ trước văn nghệ đàn anh thủ đô. Đi về phía chỗ ngồi của những người viết trẻ dần thân ở tỉnh lẻ. Những tinh hoa văn học đang giãy chết trong trứng nước. Phổ biến sâu rộng trong giới sinh viên, học sinh. Nhưng ngoài xã hội thì rất hờ hững đón nhận. Đơn giản, chiến tranh mà. Cộng tác với ĐĐ lúc đó có nhà thơ Từ Trầm Lệ, nhà thơ Trường Anh, nhà văn Lữ Hoài Trọng Ký và các tay bút trẻ như Việt Chung Tử, Trần Mộng Hoàng, Trần Minh Nguyệt, Vũ Anh Sương, Trần Duyên Tường, Điệp Thuyền Ly, Đơn Phương v.v.. Chủ Trương : Nguyễn Mạnh Bảo, Chủ Biên : Hồ Chí Bửu, Thư Ký Toà Soạn : Lê Trường Hận.

3/*Ngoài thơ, anh có nghiên cứu thêm về văn học viết khác, như văn biên khảo, sưu khảo ? Nghe nói, anh đang thai nghén 1 nghiên cứu về văn học Tây Ninh ?*

-Hơn 10 năm nay, tôi có nghiên cứu sâu về Kinh Dịch và đang tiếp tục. Về thai nghén...thì đúng là tôi chuẩn bị xuất bản tập thơ GỖI NGƯỜI CHƯA MỘT LẦN DIỆN KIẾN. Tôi dự kiến xuất bản 20 tập thơ nữa rồi mới 'day' mà (cười) . Còn nghiên cứu văn học Tây Ninh, chuyện này lớn quá, tôi dị ứng với mấy từ này. Nói thêm cùng anh một tí, với tôi "Tây Ninh là nơi đi để nhớ chớ không phải ở để thương, đi đâu cũng đụng phải vách tường.." vậy thôi...Tôi thuộc loại 'su tử độc hành' mà !..

4/Phong trào Tân hình thức nở ở các lĩnh vực thi ca, hội hoa, âm nhạc..., mà người ta nói rằng, đó là sự xâm thực tự nhiên. Với cái mới này, anh có chính kiến ra sao ?

-Cái gì cũng vậy, ‘hữu xạ tự nhiên hương’ nó tốt đẹp, hấp dẫn thì sống lâu, như lúa nông nghiệp A3 thì tàn lụi mau. Anh thấy đó, thiếu gì loại nhạc A3, văn A3, thơ A3. Đúng là 3 tháng thì người ta quên ngay. Thời gian gần đây tôi có đọc một số ‘thông điệp’ của vài nhà thơ, hô hào cổ súy cho phong trào tân hình thức, hậu hiện đại. Trên vài website người ta tranh tụng chuyện này ì xèo mà tôi lại tối kỵ phê bình chủ trương lẫn cá nhân. Nói theo Phạm Công Thiện : “ Trong thơ, anh cảm được thì cảm, không được thì đừng phê bình”.

5/Túi thơ đeo đẳng bên vai Hồ Chí Bửu suốt đoạn đường dài cuộc đời, như vậy anh có xem thơ như là ‘đạo’ hay chỉ là giây phút bùng vỡ của tâm thức ?

-Tôi làm thơ từ năm 13 tuổi, nói nhỏ anh nghe : tôi mê thơ cũng như mê gái, không làm thơ thì tôi biết làm gì ?!

6/Giai đoạn sắp tới, ngoài những lãng bạt, bay nhảy phiêu bồng trên ngôn ngữ, ở những tập thơ mới nhất, xin hỏi Hồ Chí Bửu có “đột phá” gì mới hơn ở tác phẩm sau, như tự thú “ thôi ngôn ngữ đã đến hồi tháo khoán, ta trở về ru lại giấc chiêm bao”? Nếu có, xin hé mở quan niệm mới. Cảm ơn HCB.

-Chắc chắn rồi, sẽ là một ‘phún xuất thạch’ tuy nhiên độ nóng bao nhiêu, dòng chảy đến đâu thì làm sao mà biết được. Tôi không có quan niệm mới nào cả. Có điều “ nói với lửa thì phải trả lời bằng nhiệt độ”. Cảm ơn những câu hỏi dễ thương của anh./hcb.

NGÔ NGUYỄN NGHIÊM thực hiện.